

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 984/2015
02.07.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица, Слађане Накић-Момировић, Љубице Милутиновић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле Д.Д., из Н.С., чији је пуномоћник В.Ж., адвокат из Н.С., против тужене Н.и.С. а.д. из Н.С., чији је пуномоћник Б.Г., адвокат из Б., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 214/15 од 02.03.2015. године, у седници већа одржаној 02.07.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 214/15 од 02.03.2015. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 214/15 од 02.03.2015. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 214/15 од 02.03.2015. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2094/13 од 15.09.2014. године којом је усвојен тужбени захтев тужиле и утврђена ништавост члана 4. Споразума о престанку радног односа између тужиле и тужене, број 07-4-60/2/434 од 04.04.2011. године (став први изреке) и тужена обавезана да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 85.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права указујући на разлоге и услове за примену одредбе о посебној ревизији предвиђеној чланом 404. став 1. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) ревизија је изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења на основу члана 404. став 1. ЗПП оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Тужена је уз ревизију доставила већи број одлука Апелационог суда у Новом Саду у којима се као тужена појављује Н.и.С. а. д. из Н.С. у радним споровима који су вођени по тужбама физичких лица ради утврђења ништавости одредбе споразума о престанку радног односа али се приложеним одлукама Апелационог суда укидају првостепене пресуде што значи да се не ради о одлукама којима је поступак правноснажно окончан па оне нису доказ о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом захтеву као што је конкретан, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложења побијаних пресуда за одлуку о усвајању захтева тужиле у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима и правним последицама ништавости уговора (ништавост уговора у смислу члана 103. Закона о облигационим односима због закључења уговора противно принудним прописима – конкретно противно одредбама члана 60. став 4. Устава Републике Србије и чланова 14. и 105. Закона о раду). Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у том смислу одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у примени овог правног института (ништавост уговора), тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Из тих разлога, ни у случају прихватања изузетне дозвољености изјављене ревизије не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према одредби члана 441. ЗПП ревизија је дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У конкретном случају тужилца је 21.11.2013. године против тужене поднела тужбу ради поништаја одредбе члана 4. Споразума о престанку радног односа којом одредбом су регулисана међусобна потраживања странака односно констатовано да тужилца (запослени) нема потраживања према туженој (послодавцу). Дакле, у конкретном случају не ради се о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа.

У тужби поднетој 21.11.2013. године тужиља је као вредност предмета спора означила износ од 15.000,00 динара.

Одредбом члана 33. став 2. ЗПП прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, приликом одређивања вредности предмета спора меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

На дан подношења тужбе – 21.11.2013. године вредност 1 евра по средњем курсу Народне банке Србије износила је 114,0501 динара.

Како се, дакле, не ради о парници из члана 441. ЗПП, а не постоји ни услов за изјављивање ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**